

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 คุณลักษณะทั่วไปของข้อมูล

ลักษณะทั่วไปของตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิการในการศึกษาคณะครั้งนี้ นำเสนอโดยการกระจายอัตราร้อยละ ดังปรากฏในตารางที่ 4 สรุปได้ดังนี้

1 เพศ

สำหรับคุณลักษณะด้านเพศพบว่า กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาคณะครั้งนี้มีสัดส่วนของผู้ที่เป็นเพศหญิงสูงกว่าผู้ที่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 53.5 เปรียบเทียบกับร้อยละ 46.5)

2 อายุ

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาคณะครั้งนี้มีอายุโดยเฉลี่ย คือ 61.3 ปี โดยกลุ่มอายุ 60-74 ปี มีสัดส่วนสูงที่สุด (ร้อยละ 39.8) รองลงไปที่คือ กลุ่มอายุ 75 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 22.5) กลุ่มอายุ 45-59 ปี (ร้อยละ 20.2) กลุ่มอายุ 30-44 ปี (ร้อยละ 12.3) และกลุ่มอายุ 15-29 ปี มีสัดส่วนต่ำที่สุด (ร้อยละ 5.2)

3 สถานภาพสมรส

เมื่อพิจารณาสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนมากเป็นผู้ที่ยังคงสมรสอยู่ (ร้อยละ 56.8) รองลงไปที่คือ ผู้ที่เป็นหม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่ (ร้อยละ 32.6) และกลุ่มที่มีสัดส่วนต่ำที่สุดคือ ผู้ที่เป็นโสด (ร้อยละ 10.6)

4 เขตที่อยู่อาศัย

กลุ่มตัวอย่างมีสัดส่วนของผู้ที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลมากกว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล (ร้อยละ 83.1 เปรียบเทียบกับร้อยละ 16.9)

5 ระดับการศึกษา

สำหรับคุณลักษณะด้านการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 70.8) รองลงไปที่คือ ผู้ที่ไม่มีการศึกษา (ร้อยละ 24.0) และผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและสูงกว่า (ร้อยละ 5.2)

6 การทำงาน

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาคณะครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่ทำงาน (ร้อยละ 63.7) ส่วนที่เหลือทำงานวิชาชีพ (ร้อยละ 28.9) และทำงานทั่วไป (ร้อยละ 7.4)

7 ลักษณะความพิการ

กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 59 มีลักษณะความพิการทางการมองเห็น รองลงไป คือ พิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว และพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย (ร้อยละ 24.5 และ ร้อยละ 16.5 ตามลำดับ)

8 ระยะเวลาพิการ

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษามีระยะเวลาพิการโดยเฉลี่ย คือ 14.3 ปี โดยสัดส่วนระยะเวลาพิการ 5 ปี หรือต่ำกว่า มีมากที่สุด (ร้อยละ 45.8) รองลงไป คือ พิการตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 37.4) และพิการนาน 6-10 ปี น้อยที่สุด (ร้อยละ 16.8)

9 ความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวัน

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ประสบความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันมี ร้อยละ 88.3 ส่วนที่เหลือร้อยละ 11.7 ประสบความลำบาก ซึ่งหากพิจารณาร้อยละของคนพิการที่รายงานว่ามีความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันจากจำนวนทั้งหมด 5 กิจวัตร (ซึ่งสามารถรายงานได้มากกว่า 1 กิจวัตรที่มีความยากลำบาก) สามารถเรียงลำดับความยากลำบากจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ การขับถ่ายรวมทั้งการทำความสะอาดหลังการขับถ่าย (ร้อยละ 92.0) การอาบน้ำ (ร้อยละ 90.7) การแต่งตัว (ร้อยละ 87.2) การรับประทานอาหาร (ร้อยละ 78.7) และการล้างหน้าแปรงฟัน (ร้อยละ 73.8)

10 การใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ

กลุ่มตัวอย่างประมาณสองในสามไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือคนพิการ (ร้อยละ 66.2) และมีผู้ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือคนพิการเพียงร้อยละ 33.8

11 ความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์

ตามที่สำนักงานสถิติแห่งชาติได้จำแนกกลุ่มของความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์ของคนพิการ ออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ ต้องการการรักษาพยาบาล ต้องการการศึกษา ต้องการการประกอบอาชีพ ต้องการการดูแล ต้องการอวัยวะเทียม และต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก การศึกษาครั้งนี้ พบว่า มีสัดส่วนของผู้ที่ต้องการบริการและการสงเคราะห์สูงกว่าผู้ที่ไม่ต้องการบริการและการสงเคราะห์ (ร้อยละ 81.5 เปรียบเทียบกับร้อยละ 18.5) ส่วนอัตราร้อยละของผู้ที่มีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์ สามารถจำแนกออกเป็นความต้องการด้านต่างๆ เรียงลำดับตามความต้องการมากที่สุดไปสู่ความต้องการน้อยที่สุดได้ ดังนี้ คือ การรักษาพยาบาล (ร้อยละ 46.5) การประกอบอาชีพ (ร้อยละ 17.8) สิ่งอำนวยความสะดวก (ร้อยละ 7.4) อวัยวะเทียม (ร้อยละ 6.1) การดูแล (ร้อยละ 3.4) และการศึกษา (ร้อยละ 0.3) ซึ่งความต้องการทั้งหมดนี้ จัดเป็นความต้องการในระดับขั้นพื้นฐาน คือ ความต้องการทางร่างกายตามทฤษฎีลำดับขั้นของ Maslow และความต้องการมีชีวิตอยู่ ตามทฤษฎี ERG ของ Clayton สาเหตุที่

คนพิการส่วนใหญ่ในการศึกษาครั้งนี้ มีความต้องการการรักษาพยาบาลมากที่สุด ก็น่าจะเป็น เพราะ การที่คนพิการโดยมากเป็นผู้สูงอายุ ซึ่งมักจะมีภาวะเจ็บป่วยเรื้อรังร่วมด้วยทำให้ผู้พิการ เหล่านี้ เกิดความต้องการด้านการรักษาพยาบาล เพื่อให้สามารถดูแลตนเองได้โดยไม่เป็นภาระต่อ ครอบครัวมากกว่าที่จะมีความต้องการด้านอื่นๆ เช่น การประกอบอาชีพ หรืออุปกรณ์ช่วยเหลือต่างๆ

ตารางที่ 4 การกระจายอัตราร้อยละของคุณลักษณะด้านต่างๆ ของกลุ่มตัวอย่างของการศึกษา

คุณลักษณะ	อัตราร้อยละ	จำนวน
เพศ		
ชาย	46.5	3,710
หญิง	53.5	4,003
รวม	100.0	7,713
อายุ		
15-29 ปี	5.2	416
30-44 ปี	12.3	1,006
45-59 ปี	20.2	1,601
60-74 ปี	39.8	2,955
75 ปีขึ้นไป	22.5	1,735
รวม	100.0	7,713
อายุเฉลี่ย (ปี)	61.3	
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	16.8	
สถานภาพสมรส		
โสด	10.6	1,014
ยังคงสมรสอยู่	56.8	4,158
หม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่	32.6	2,541
รวม	100.0	7,713

ตารางที่ 4 (ต่อ)

	คุณลักษณะ	อัตราร้อยละ	จำนวน
เขตที่อยู่อาศัย			
	ในเขตเทศบาล	16.9	3,543
	นอกเขตเทศบาล	83.1	4,170
	รวม	100.0	7,713
ระดับการศึกษา			
	ไม่มีการศึกษา	24.0	1,981
	ประถมศึกษา	70.8	5,075
	มัธยมศึกษา และสูงกว่า	5.2	657
	รวม	100.0	7,713
การทำงาน			
	ไม่ทำงาน	63.7	4,959
	ทำงานทั่วไป	7.4	801
	ทำงานวิชาชีพ	28.9	1,953
	รวม	100.0	7,713
ลักษณะความพิการ			
	พิการทางการมองเห็น	59.0	4,200
	พิการทางการได้ยิน หรือการสื่อความหมาย	16.5	1,321
	พิการทางกาย หรือการเคลื่อนไหว	24.5	2,192
	รวม	100.0	7,713

ตารางที่ 4 (ต่อ)

คุณลักษณะ	อัตราร้อยละ	จำนวน
ระยะเวลาพิการ		
5 ปี หรือต่ำกว่า	45.8	3,173
6-10 ปี	16.8	1,365
11 ปีขึ้นไป	37.4	3,175
รวม	100.0	7,713
ระยะเวลาพิการเฉลี่ย (ปี)	14.3	
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	17.2	
ความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวัน		
ไม่ลำบาก	88.3	6,754
ลำบาก	11.7	959
การรับประทานอาหาร	76.7	942
การอาบน้ำ	90.7	957
การล้างหน้าแปรงฟัน	73.8	955
การแต่งตัว	87.2	956
การขยับถ่ายรวมทั้งทำความสะอาดหลังการขยับถ่าย	92.0	956
รวม	100.0	7,713
การใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ		
ไม่ใช้	66.2	4,849
ใช้	33.8	2,864
รวม	100.0	7,713

ตารางที่ 4 (ต่อ)

คุณลักษณะ	อัตราร้อยละ	จำนวน
ความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์		
ไม่ต้องการ	18.5	1,712
ต้องการ	81.5	6,001
การรักษาพยาบาล	46.5	3,273
การประกอบอาชีพ	17.8	1,450
สิ่งอำนวยความสะดวก	7.4	508
อวัยวะเทียม	6.1	495
การดูแล	3.4	258
การศึกษา	0.3	17
รวม	100.0	7,713

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆกับความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ

3.2.1 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆกับความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ

การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (correlation) ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง กับตัวแปรตาม คือ ความต้องการของคนพิการ ด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ ดำเนินการเพื่อเลือกตัวแปรที่จะนำมาวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis: MCA) และทดสอบว่าตัวแปรที่จะนำมาศึกษามีความสัมพันธ์พหุร่วมเชิงเส้น (multicollinearity) หรือไม่ โดยมีเงื่อนไขว่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ได้ต้องไม่เกิน 0.75 เพื่อป้องกันความสัมพันธ์พหุร่วมเชิงเส้น (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2537: 151) ซึ่งปัญหาดังกล่าวจะส่งผลต่อการตีความข้อมูลได้

ตัวแปรของการศึกษาครั้งนี้ มีการวัดทั้งระดับช่วง (interval scale) ระดับกลุ่ม (nominal scale) และระดับจัดอันดับ (ordinal scale) ในการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ต้องนำตัวแปรกลุ่ม และตัวแปรจัดอันดับ มาเปลี่ยนให้เป็นตัวแปรหุ่น (dummy variable) โดยแบ่งแต่ละตัวแปร เป็น 2 กลุ่ม กำหนดให้กลุ่มที่กำหนดทิศทางในสมมติฐานเป็นอันดับแรกมีค่าเป็น 1 และกลุ่มอื่น ๆ มีค่าเป็น 0 (reference group) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ, 2540: 40-41) รายละเอียดตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ มีดังนี้

- 1 GENDER คือ เพศของคนพิการ
กำหนดให้ 1 คือ เพศหญิง
0 คือ เพศชาย
- 2 AGE คือ อายุของคนพิการ (รายปี)
- 3 MARR คือ สถานภาพสมรสของคนพิการ
กำหนดให้ 1 คือ ยังคงสมรสอยู่
0 คือ สถานภาพสมรสอื่นๆ
- 4 AREA คือ เขตที่คนพิการอาศัยอยู่
กำหนดให้ 1 คือ นอกเขตเทศบาล
0 คือ ในเขตเทศบาล
- 5 EDUC คือ ระดับการศึกษาชั้นสูงสุดของคนพิการ
กำหนดให้ 1 คือ มัธยมศึกษา และสูงกว่า
0 คือ ระดับการศึกษาอื่นๆ
- 6 WORK คือ การทำงานของคนพิการ
กำหนดให้ 1 คือ ไม่ทำงาน
0 คือ ทำงาน
- 7 DIS คือ ลักษณะความพิการของคนพิการ
กำหนดให้ 1 คือ พิการทางกาย หรือการเคลื่อนไหว
0 คือ ลักษณะความพิการอื่นๆ
- 8 DUDIS คือ ระยะเวลาพิการของคนพิการ (รายปี)
- 9 HARD คือ ความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการ
กำหนดให้ 1 คือ ลำบาก
0 คือ ไม่ลำบาก
- 10 EQUIP คือ การใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการ
กำหนดให้ 1 คือ ไม่ใช่
0 คือ ใช่
- 11 NEEDS คือ ความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ
กำหนดให้ 1 คือ ต้องการ
0 คือ ไม่ต้องการ

ผลจากการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปร (ตารางที่ 5) ไม่พบว่ามีตัวแปรใดที่จะมีความสัมพันธ์กันในลักษณะความสัมพันธ์พหุร่วมเชิงเส้น และพบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เช่น การไม่ทำงานกับอายุ (WORK และ AGE) ค่าความสัมพันธ์เชิงบวกเท่ากับ .445 แสดงว่า อายุมากขึ้นก็จะไม่ทำงานมากขึ้น การศึกษาระดับมัธยมศึกษาและสูงกว่ากับการอาศัยอยู่นอกเขตเทศบาล (EDUC และ AREA) พบว่า มีค่าความสัมพันธ์กันในเชิงบวกเท่ากับ .137 แสดงให้เห็นว่า คนพิการนอกเขตเทศบาลมีระดับการศึกษาที่สูงกว่าคนพิการในเขตเทศบาล ความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันกับระยะเวลาพิการ (HARD และ DUDIS) มีค่าความสัมพันธ์ในเชิงบวกเท่ากับ .072 แสดงว่า คนพิการที่มีระยะเวลาพิการน้อยกว่าประสบความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันน้อยกว่าคนพิการที่มีระยะเวลาพิการมานานกว่า การไม่ทำงานกับการยังคงสมรสอยู่ (WORK และ MARR) ค่าความสัมพันธ์เชิงลบเท่ากับ -.244 แสดงว่า คนพิการที่ยังคงสมรสอยู่มักทำงานมากกว่าคนพิการที่มีสถานภาพสมรสอื่นๆ การไม่ทำงานกับระดับการศึกษามัธยมศึกษาและสูงกว่า (WORK และ EDUC) มีค่าความสัมพันธ์ในเชิงลบเท่ากับ -.075 แสดงว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษาสูงจะทำงานมากกว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ความพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวกับการไม่ทำงาน (DIS และ WORK) มีค่าความสัมพันธ์กันในเชิงลบเท่ากับ -.124 แสดงว่า คนพิการที่มีลักษณะความพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวทำงานมากกว่าคนพิการลักษณะอื่นๆ การไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือคนพิการกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวัน (EQUIP และ HARD) มีค่าความสัมพันธ์เชิงลบเท่ากับ -.109 แสดงว่า คนพิการที่ไม่ประสบความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันก็ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือคนพิการ และมีตัวแปรบางคู่ที่มีความสัมพันธ์กัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ระยะเวลาพิการกับระดับการศึกษามัธยมศึกษาและสูงกว่า (DUDIS และ EDUC) ค่าความสัมพันธ์เชิงบวกเท่ากับ .010 ซึ่งให้เห็นว่าในการศึกษาครั้งนี้ คนพิการที่มีระยะเวลาพิการยาวนานมักเป็นกลุ่มผู้ที่มีศึกษาสูง และความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันกับเพศหญิง (HARD และ GENDER) ค่าความสัมพันธ์เท่ากับ .000 แสดงว่า คนพิการทั้งเพศชายและเพศหญิงประสบความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันเท่ากัน

ตารางที่ 5 สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ใช้ในการศึกษาความต้องการของคนพิการด้านบริการ และการสงเคราะห์จากภาครัฐ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1 GENDER	-										
2 AGE	.072*	-									
3 MARR	-.262*	-.098*	-								
4 AREA	.008*	.010*	-.036*	-							
5 EDUC	-.122*	-.260*	-.002	.137*	-						
6 WORK	.197*	.445*	-.244*	.012*	-.075*	-					
7 DIS	-.117*	-.387*	.015*	.011*	.162*	-.124*	-				
8 DUDIS	-.027*	-.123*	-.099*	.006*	.010	-.074*	.218*	-			
9 HARD	.000	.015*	-.066*	-.006*	.026*	.139*	.177*	.072*	-		
10 EQUIP	.063*	-.124*	-.038*	-.065*	-.036*	-.098*	-.042*	.067*	-.109*	-	
11 NEEDS	.014*	-.070*	-.004*	-.069*	-.038*	.005*	.026*	.025*	.101*	-.005*	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2.2 การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ระหว่างปัจจัยต่างๆกับความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ

การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis: MCA) เป็นการศึกษาอิทธิพลของตัวแปรภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรงที่มีต่อความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐซึ่งเป็นตัวแปรตาม โดยมีตัวแปรอิสระทั้งหมด 10 ตัว คือ

1. ปัจจัยทางประชากร ได้แก่ เพศ อายุ และสถานภาพสมรส
2. ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ เขตที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษา และการทำงาน
3. ปัจจัยเสริมแรง ได้แก่ ลักษณะความพิการ ระยะเวลาพิการ ความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวัน และการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ

โดยมีสมการปรับอิทธิพลของตัวแปรอิสระทั้งหมด 6 สมการ ส่วนในสมการปรับ 7 ผู้วิจัยได้นำตัวแปรอิสระระดับช่วง คือ อายุ และระยะเวลาพิการ มาเป็นตัวแปรผันร่วม (covariates) เพื่อคุมผลของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามอีกครั้ง (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540: 435) ซึ่งสมการทั้งหมด ได้แก่

สมการปรับ 1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของคนพิการด้านบริการ และการสงเคราะห์จากภาครัฐกับปัจจัยทางประชากร

สมการปรับ 2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของคนพิการด้านบริการ และการสงเคราะห์จากภาครัฐกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

สมการปรับ 3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของคนพิการด้านบริการ และการสงเคราะห์จากภาครัฐกับปัจจัยเสริมแรง

สมการปรับ 4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของคนพิการด้านบริการ และการสงเคราะห์จากภาครัฐกับปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

สมการปรับ 5 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของคนพิการด้านบริการ และการสงเคราะห์จากภาครัฐกับปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรง

สมการปรับ 6 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของคนพิการด้านบริการ และการสงเคราะห์จากภาครัฐกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง

สมการปรับ 7 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของคนพิการด้านบริการ และการสงเคราะห์จากภาครัฐกับปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง

โดยผู้วิจัยใช้นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการยอมรับข้อสมมติฐาน ดังปรากฏผลการศึกษา และการอภิปรายผลสำหรับแต่ละสมการ มีดังนี้ (ตารางที่ 6)

1 เพศ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการเพศชายมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยกว่าคนพิการเพศหญิงเล็กน้อย (ร้อยละ 81 เปรียบเทียบกับร้อยละ 82) ผลการศึกษาดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการเพศหญิงน่าจะมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเป็นเพราะส่วนใหญ่เพศชายมีสถานภาพทางสังคมเหนือกว่าเพศหญิง จากความแตกต่างทางสรีระตามธรรมชาติ และบทบาททางสังคมที่บุคคลได้รับรู้ในการดำเนินชีวิต รวมถึงโอกาสในการเข้าถึงสิทธิ หรือความรับผิดชอบในทรัพยากรต่างๆ จึงส่งผลให้เกิดความแตกต่างในความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์ โดยมีค่าระดับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (η^2) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการ เท่ากับ 0.014

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 1) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของ

คนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร โดยมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐของเพศชายมากกว่าเพศหญิงเท่าเดิม จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ระดับความสัมพันธ์เพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.015 เปรียบเทียบกับeta เท่ากับ 0.014) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร มีผลไม่มากนักต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการ เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 4) พบว่า อัตราร้อยละของความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ความสัมพันธ์นั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงอย่างมากจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.002 เปรียบเทียบกับeta เท่ากับ 0.014) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการลดลง ขณะที่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 5) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการก็ไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปรเช่นกัน จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เหมือนกับสมการปรับอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ค่าระดับความสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับค่าที่ได้จากสมการปรับ 4 (beta เท่ากับ 0.013 เปรียบเทียบกับbeta เท่ากับ .002) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรง มีผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการเพิ่มขึ้น โดยสรุปแล้วตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ในสมการปรับ 4 มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการลดต่ำลงมากกว่าตัวแปรอิสระในสมการปรับอื่นๆ

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระตัวอื่นๆทุกตัว (สมการปรับ 7) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการก็ไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ค่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการลดลงไปมากจากเมื่อไม่ควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอื่นๆ (beta เท่ากับ 0.003 เปรียบเทียบกับeta เท่ากับ 0.014) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง มีส่วนทำให้ความสัมพันธ์ที่มีอยู่

เดิมระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเพศของคนพิการลดลงอย่างมาก

2 อายุ

สำหรับทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนการควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการอายุ 15-29 ปี และอายุ 30-44 ปี มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากที่สุดเท่ากัน (ร้อยละ 84) รองลงมาคือ อายุ 45-59 ปี และอายุ 60-74 ปี ซึ่งมีค่าเท่ากัน (ร้อยละ 83) และคนพิการอายุ 75 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 76) ผลการศึกษาดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการอายุมากกว่าน่าจะมีส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการอายุน้อยกว่า แม้จะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสัดส่วนดังกล่าวอาจมองได้ว่า คนพิการที่อายุน้อยกว่ามีความต้องการและมุ่งหวังที่จะได้รับบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนให้สามารถก่อประโยชน์ให้แก่ตนเองและครอบครัว ก่อนที่ผลของสภาพความถดถอยของร่างกายจะเข้ามาบีบหนาท่วมกับความพิการส่งผลให้เกิดความยากลำบากยิ่งขึ้นในการกระทำกิจกรรมต่างๆ จึงต้องการนำศักยภาพที่มีของตนมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดในช่วงที่สมรรถภาพร่างกายยังคงสมบูรณ์อยู่ในระดับหนึ่ง และค่าระดับความสัมพันธ์ที่ยังไม่ปรับระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการ (η) เท่ากับ 0.083

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 1) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร คือ คนพิการในอายุ 15-29 ปี ที่สัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐลดลงเหลือเท่ากับคนพิการในกลุ่มอายุ 45-59 ปี และกลุ่มอายุ 60-74 ปี (ร้อยละ 83) และมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่าเดิมในกลุ่มอายุ 30-44 ปี (ร้อยละ 84) และกลุ่มอายุ 75 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 76) ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ระดับความสัมพันธ์เท่ากับสมการไม่ปรับ (β และ η เท่ากับ 0.083) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆภายใต้ปัจจัยทางประชากรไม่มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการเปลี่ยนแปลง เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 4) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร โดยอายุ 15-29 ปี และอายุ 30-44 ปี มีค่าสูงสุดเพิ่มขึ้นเท่ากัน (ร้อยละ 86) อายุ 45-59 ปี มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จาก

ภาครัฐเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 84) มากกว่าอายุ 60-74 ปี (ร้อยละ 83) และอายุ 75 ปีขึ้นไป มีค่าน้อยสุด เช่นเดิม (ร้อยละ 74) ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้บางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.110) เปรียบเทียบกับeta เท่ากับ 0.083) แสดงว่า ตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่เพิ่มขึ้น ขณะที่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 5) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร โดยอายุ 30-44 ปี มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 85) มากกว่าอายุ 15-29 ปี (ร้อยละ 84) อายุ 45-59 ปี และอายุ 60-74 ปี มีค่าเท่าเดิม (ร้อยละ 83) และอายุ 75 ปีขึ้นไป มีค่าน้อยที่สุด แต่เพิ่มขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 75) ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และระดับความสัมพันธ์ลดลงไปจากสมการปรับ 4 (beta เท่ากับ 0.090) เปรียบเทียบกับbeta เท่ากับ 0.110) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรง มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับสมการปรับ 4 โดยที่ตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเศรษฐกิจและสังคม มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับอายุของคนพิการมากกว่าในสมการอื่นๆ

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง และให้อายุเป็นตัวแปรผันร่วม (สมการปรับ 7) พบว่า สัมประสิทธิ์ของตัวแปรผันร่วม (coefficient) เท่ากับ -0.002 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า อายุที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐของคนพิการลดลง จึงทำให้ไม่อาจยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3 สถานภาพสมรส

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการที่มีสถานภาพโสดมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการสถานภาพอื่นๆ กล่าวคือ คนพิการที่มีสถานภาพโสดมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐสูงสุด (ร้อยละ 85) รองลงมา คือ คนพิการที่ยังคงมีสถานภาพสมรสอยู่ และคนพิการที่มีสถานภาพหม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่ (ร้อยละ 81) ผลการศึกษาดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการที่มีสถานภาพสมรส

โสด และสถานภาพสมรสหม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่ น่าจะมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการที่มีสถานภาพสมรสที่ยังคงสมรสอยู่ เพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งอาจเป็นเพราะคนพิการที่ยังคงมีสถานภาพสมรสอยู่ และคนพิการที่มีสถานภาพหม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่ มีคู่สมรสหรือบุตรคอยให้ความช่วยเหลือดูแลอย่างใกล้ชิด ซึ่งแตกต่างจากคนพิการที่มีสถานภาพโสดที่ยังต้องคอยการช่วยเหลือจากญาติหรือบุคคลภายนอก และค่าระดับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (eta) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการ เท่ากับ 0.031

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 1) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร คือ สัดส่วนของคนพิการที่มีสถานภาพโสดมีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐลดลง (ร้อยละ 83) สัดส่วนของคนพิการที่มีสถานภาพยังคงสมรสอยู่มีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่าเดิม (ร้อยละ 81) และสัดส่วนของคนพิการที่มีสถานภาพหม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่มีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 82) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ระดับความสัมพันธ์ลดลง (beta เท่ากับ 0.018 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.031) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร มีผลกระทบให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการมีค่าความสัมพันธ์ลดลง เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 4) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร แต่มีทิศทางของความสัมพันธ์ตามสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐในสมการปรับ 1 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ระดับความสัมพันธ์มีทิศทางที่ลดลงไปจากสมการปรับ 1 (beta เท่ากับ 0.013 เปรียบเทียบกับ beta เท่ากับ 0.018) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการลดลง และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 5) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร กล่าวคือ คนพิการที่มีสถานภาพโสดมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่ากับคนพิการที่มีสถานภาพหม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่ (ร้อยละ 82) และคนพิการที่ยังคงสมรส

อยู่มีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยที่สุด (ร้อยละ 81) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงกว่าสมการปรับ 4 (beta เท่ากับ 0.010 เปรียบเทียบกับ beta เท่ากับ 0.013) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรง มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการมีลักษณะลดลง โดยตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรงในสมการปรับ 5 มีผลให้ระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ลดลงมากกว่าตัวแปรอิสระภายใต้อิทธิพลของปัจจัยในสมการอื่นๆ

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระทุกตัว (สมการปรับ 7) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ คนพิการที่ยังคงสมรส และคนพิการที่มีสถานภาพหม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่ กลับมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ (ร้อยละ 82) มากกว่าคนพิการที่มีสถานภาพโสด (ร้อยละ 80) ค่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการลดลงมากเมื่อเปรียบเทียบกับสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.013 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.031) กล่าวคือ ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง ส่งผลให้ระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับสถานภาพสมรสของคนพิการมีค่าที่ลดลง

4 เขตที่อยู่อาศัย

ในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการที่อาศัยในเขตเทศบาลมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยกว่าคนพิการที่อาศัยนอกเขตเทศบาล (ร้อยละ 76 เปรียบเทียบกับร้อยละ 83) ผลการศึกษานี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลน่าจะมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งน่าจะเป็นเพราะระดับการพัฒนาและความเจริญของพื้นที่ในด้านต่างๆ ทำให้คนพิการในเขตเทศบาลได้รับการบริการหรือการสงเคราะห์ที่มีคุณภาพ และสามารถเข้าถึงการบริการหรือการสงเคราะห์ได้ง่ายกว่าคนพิการที่อยู่นอกเขตเทศบาล และระดับความสัมพันธ์ที่ยังไม่ปรับ (eta) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการ มีค่าเท่ากับ 0.069

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 2) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.064 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.069) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการลดลงไม่มากนัก และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 4) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ระดับความสัมพันธ์ดังกล่าวลดลงจากสมการปรับ 2 เล็กน้อย (beta เท่ากับ 0.061 เปรียบเทียบกับ beta เท่ากับ 0.064) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร มีผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการมีค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงเล็กน้อย ขณะที่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 6) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และระดับความสัมพันธ์ลดลงเล็กน้อยจากสมการปรับ 2 (beta เท่ากับ 0.062 เปรียบเทียบกับ beta เท่ากับ 0.064) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการลดลงในระดับที่ใกล้เคียงกับสมการปรับ 2 โดยที่ตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร มีผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ลดลงมากกว่าตัวแปรอิสระภายใต้อิทธิพลของปัจจัยในสมการอื่นๆ

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ทุกตัว (สมการปรับ 7) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการก็ไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการลดลงมากจากสมการไม่ปรับ (beta

เท่ากับ 0.059 เปรียบเทียบกับ η เท่ากับ 0.069) ซึ่งแสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง รวมกันแล้วมีส่วนทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับเขตที่อยู่อาศัยของคนพิการ ลดลงมาก

5 ระดับการศึกษา

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาและสูงกว่า มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยที่สุด (ร้อยละ 75) ส่วนคนพิการที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และคนพิการที่ไม่มีการศึกษา มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐที่เท่ากัน (ร้อยละ 82) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคนพิการที่มีระดับของการศึกษาที่สูงกว่า น่าจะสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการบวนการคิดพิจารณาในการดำเนินชีวิต และใช้ในการประกอบอาชีพ เพื่อหารายได้เลี้ยงตนเองลดภาระพึ่งพิงของครอบครัวได้ดีกว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ส่วนค่าระดับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (η) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการ เท่ากับ 0.039 ซึ่งผลการศึกษานี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษาสูงก่า่น่าจะมีสัดส่วนความต้องการบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 2) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร โดยคนพิการที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและสูงกว่า มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพิ่มขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 77) และคนพิการที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาและคนพิการที่ไม่มีการศึกษา มีค่าสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่าเดิม (ร้อยละ 82) ซึ่งทำให้ไม่สามารถยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงพอสมควร (β เท่ากับ 0.030 เปรียบเทียบกับ η เท่ากับ 0.039) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการ ให้ลดลง เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 4) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัว

แปร คือ คนพิการที่ไม่มีการศึกษา มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ (ร้อยละ 83) มากกว่าคนพิการที่มีการศึกษาประถมศึกษา (ร้อยละ 81) และคนพิการที่มีการศึกษามัธยมศึกษาและสูงกว่า (ร้อยละ 74) ซึ่งทำให้ไม่สามารถยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ระดับความสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงในทิศทางที่เพิ่มขึ้นจากสมการปรับ 2 (beta เท่ากับ 0.050 เปรียบเทียบกับ beta เท่ากับ 0.030) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร ส่งผลมากทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการเพิ่มขึ้น และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 6) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร แต่สัดส่วนของคนพิการที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและสูงกว่ามีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพิ่มขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 76) และสัดส่วนของคนพิการที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาและคนพิการที่ไม่มีการศึกษามีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่าเดิม (ร้อยละ 82) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และระดับความสัมพันธ์ดังกล่าวเพิ่มขึ้นพอสมควรจากสมการปรับ 2 (beta เท่ากับ 0.035 เปรียบเทียบกับ beta เท่ากับ 0.030) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง ส่งผลไม่มากนักที่จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการเพิ่มขึ้น โดยที่ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร จากสมการปรับ 4 มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการมากกว่าตัวแปรอิสระในสมการอื่นๆ

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระตัวอื่นๆทุกตัว (สมการปรับ 7) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ คนพิการที่ไม่มีการศึกษามีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากที่สุด (ร้อยละ 83) คนพิการที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 82) และคนพิการที่มีการศึกษามัธยมศึกษาและสูงกว่า มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยที่สุด (ร้อยละ 73) และค่าระดับความสัมพันธ์เพิ่มขึ้นสูงจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.055 เปรียบเทียบกับ beta เท่ากับ 0.039) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จาก

ภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการเพิ่มขึ้นอย่างมากจากสมการไม่ปรับ และทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระดับการศึกษาของคนพิการในทุกสมการปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

6 การทำงาน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการที่ทำงานทั่วไปมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยที่สุด (ร้อยละ 80) และคนพิการที่ไม่ทำงานและคนพิการที่ทำงานวิชาชีพมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่ากัน (ร้อยละ 82) ซึ่งน่าจะเป็นเพราะ คนพิการที่ไม่ทำงานไม่มีรายได้เพื่อใช้ในการดำรงชีวิตและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ส่งผลให้เกิดความต้องการการเกื้อหนุนต่างๆ ในขณะที่คนพิการที่ทำงานวิชาชีพ ซึ่งเป็นลักษณะงานที่จำเป็นต้องใช้ขีดความสามารถในการปฏิบัติการขั้นสูง จึงยังทำให้คนพิการกลุ่มนี้เกิดความต้องการทางการศึกษาหรือการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติงานของตนเอง ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการที่ไม่ทำงานน่าจะมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการที่ทำงานเพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์ที่ยังไม่ควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอื่นๆ (eta) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการ เท่ากับ 0.014

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 2) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร คือ คนพิการที่ทำงานวิชาชีพมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐลดลงมาเท่ากับคนพิการที่ทำงานทั่วไป (ร้อยละ 81) โดยที่คนพิการที่ไม่ทำงานมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐสูงที่สุด (ร้อยละ 82) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงอย่างมากจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.004 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.014) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม เข้ามามีส่วนในการกำหนดระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการให้ลดลงอย่างมาก เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 4) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร คือ สัดส่วนความต้องการ

ด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐของคนที่ทำงานวิชาชีพพลดลงมาเท่ากับคนที่ทำงานทั่วไป (ร้อยละ 79) และคนที่ทำงานไม่ทำงานมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 83) ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าระดับความสัมพันธ์เพิ่มขึ้นสูงมากจากสมการปรับ 2 (beta เท่ากับ 0.043 เปรียบเทียบกับbeta เท่ากับ 0.004) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร มีผลอย่างมากต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการ ในขณะที่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 6) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร กล่าวคือ สัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐของคนพิการที่ไม่ทำงานลดลงมาเท่ากับคนที่ทำงานทั่วไป (ร้อยละ 81) และคนที่ทำงานวิชาชีพมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่าเดิม (ร้อยละ 82) ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงมากจากสมการปรับ 4 (beta เท่ากับ 0.010 เปรียบเทียบกับbeta เท่ากับ 0.043) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง มีส่วนทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการลดลง โดยที่ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยทางประชากร ในสมการปรับ 4 มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการเปลี่ยนแปลงมากกว่าตัวแปรอิสระจากสมการปรับอื่นๆ

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระทุกตัว (สมการปรับ 7) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร คือ คนพิการที่ไม่ทำงานมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากที่สุด (ร้อยละ 82) รองลงไปเป็นคนพิการที่ทำงานวิชาชีพ (ร้อยละ 80) และคนที่ทำงานทั่วไป (ร้อยละ 79) ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการเพิ่มขึ้นมากจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.031 เปรียบเทียบกับbeta เท่ากับ 0.014) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง ร่วมกันส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการทำงานของคนพิการเพิ่มขึ้นมาก

7 ลักษณะความพิการ

ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐสูงที่สุด (ร้อยละ 83) รองลงไปเป็นคนพิการทางการมองเห็น (ร้อยละ 82) และคนพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย (ร้อยละ 77) ซึ่งอาจเป็นเพราะคนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวจำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายเพื่อประกอบกิจวัตรประจำวันของตนให้ดีขึ้น เพื่อไม่ต้องเกิดภาระพึ่งพิงจากบุคคลรอบข้าง มากกว่าคนพิการลักษณะอื่นๆ ผลการศึกษาดังกล่าวจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวน่าจะมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการลักษณะอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าระดับความสัมพันธ์ที่ยังไม่ปรับ (eta) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการ เท่ากับ 0.050

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 3) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร โดยคนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐที่ลดลงมาเท่ากับคนพิการการมองเห็น (ร้อยละ 82) และคนพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมายมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยสุด (ร้อยละ 78) ทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์ลดลง (beta เท่ากับ 0.038 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.050) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรงมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการทำให้ค่าระดับความสัมพันธ์ลดลง เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 5) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร กล่าวคือ คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวกลับมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐลดลง (ร้อยละ 80) ต่ำกว่าคนพิการทางการมองเห็น (ร้อยละ 83) และคนพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมายมี สัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพิ่มขึ้น แต่ยังคงมีสัดส่วนน้อยที่สุด (ร้อยละ 79) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานเพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์เกือบไม่เปลี่ยนแปลงจากสมการปรับ 3 (beta เท่ากับ

0.037 เปรียบเทียบกับbeta เท่ากับ 0.038) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากร มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการแทบไม่แตกต่างจากสมการปรับ 3 ในขณะที่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 6) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปรเช่นกัน คือ คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่ากับคนพิการทางการมองเห็น (ร้อยละ 82) โดยมีคนพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมายมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยที่สุด (ร้อยละ 78) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงบางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์เกือบไม่ต่างจากสมการปรับ 3 (beta เท่ากับ 0.039 เปรียบเทียบกับbeta เท่ากับ 0.038) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการใกล้เคียงกับสมการปรับ 3 โดยที่ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากรในสมการปรับ 5 มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการลดลง มากกว่าตัวแปรอิสระในสมการปรับอื่นๆ เล็กน้อย

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระตัวอื่นทุกตัว (สมการปรับ 7) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร โดยคนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวกลายเป็นมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ (ร้อยละ 80) น้อยกว่าสัดส่วนของคนพิการทางการมองเห็น (ร้อยละ 83) และคนพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมายมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐน้อยที่สุด (ร้อยละ 79) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้บางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการลดลงพอสมควรจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.042 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.050) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับลักษณะความพิการของคนพิการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ลดต่ำลง

8 ระยะเวลาพิการ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนที่พิการมากกว่า 11 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐสูงสุด (ร้อยละ 83) ถัดไปเป็นคนที่พิการ 5 ปี หรือต่ำกว่า และคนที่พิการ 6-10 ปี (ร้อยละ 81 และ 79) ตามลำดับ ซึ่งเป็นเพราะคนพิการอยู่กับความพิการมานาน ทำให้เกิดความเคยชินกับลักษณะความพิการของตนเอง และแสวงหาโอกาสให้เกิดการพัฒนาแก่ตนเอง ซึ่งต่างจากคนพิการ 5 ปีหรือต่ำกว่า ที่มีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพื่อทดแทนสิ่งที่ตนเองขาดหายไปในช่วงระยะที่ยังปรับตัวไม่ได้กับความพิการ ขณะที่คนพิการ 6-10 ปี ซึ่งเริ่มปรับตัวได้จากความเคยชินกับความพิการของตน จะลดระดับความต้องการลง ผลการศึกษาดังกล่าวนี้ จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการที่มีระยะเวลาพิการสั้นกว่า น่าจะมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการที่มีระยะเวลาพิการยาวนานกว่า เพียงบางส่วน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (η) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการ เท่ากับ 0.038

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 3) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร โดยคนพิการ 5 ปีหรือต่ำกว่า และคนพิการ 11 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่ากัน (ร้อยละ 82) และคนพิการ 6-10 ปี มีสัดส่วนเท่าเดิม (ร้อยละ 79) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้บางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์ลดลง (β เท่ากับ 0.032 เปรียบเทียบกับ η เท่ากับ 0.038) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการลดลงในระดับไม่มาก เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 5) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร และเหมือนในสมการปรับ 3 กล่าวคือ คนพิการ 5 ปีหรือต่ำกว่า และคนพิการ 11 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐที่เท่ากัน (ร้อยละ 82) และคนพิการ 6-10 ปี มีสัดส่วนเท่ากับสมการไม่ปรับ (ร้อยละ 79) ซึ่งทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้บางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงไปจากสมการปรับ 3 (β เท่ากับ 0.027 เปรียบเทียบกับ β เท่ากับ 0.032) แสดงว่า ตัวแปรอิสระ

ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากร มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการลดลงมากกว่าตัวแปรอิสระ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรงเพียงกลุ่มเดียว ในขณะที่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 6) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการไม่แตกต่างไป จากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้บางส่วน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกัน แต่สัดส่วนของคนพิการ 5 ปีหรือต่ำกว่าเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 82) และมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเท่าเดิมในกลุ่มคนพิการมากกว่า 11 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 83) และคนพิการ 6-10 ปี (ร้อยละ 79) โดยมีค่าระดับความสัมพันธ์เท่ากับในสมการปรับ 3 (beta เท่ากับ 0.032) แสดงว่า ผลของตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ไม่ได้ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการเปลี่ยนแปลงไปแตกต่างจากในสมการปรับ 3 โดยที่ตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรงและปัจจัยทางประชากร ในสมการปรับ 5 มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับระยะเวลาพิการของคนพิการลดลงมากกว่าตัวแปรอิสระภายใต้การควบคุมอิทธิพลในสมการอื่นๆ

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง และให้ระยะเวลาพิการเป็นตัวแปรผันร่วม (สมการปรับ 7) พบว่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรผันร่วม (coefficient) เท่ากับ 0.000 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่า ระยะเวลาพิการไม่ส่งผลต่อความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ

9 ความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวัน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่น (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการที่มีความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการที่ไม่มีความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวัน (ร้อยละ 92 เปรียบเทียบกับร้อยละ 80) ผลการศึกษาดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการที่มีความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันน่าจะมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการที่ไม่มีความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งน่าจะเป็นเช่นนั้นเพราะ กิจวัตรประจำวันเป็นกิจกรรมพื้นฐานที่ทุกคนต้องปฏิบัติ ซึ่งหากปฏิบัติไม่ได้หรือได้ไม่ดี ย่อมก่อให้เกิดการแสวงหาสิ่งที่มาสนับสนุนการปฏิบัติดังกล่าวให้

สามารถทำได้ดีขึ้น และค่าระดับความสัมพันธ์ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (eta) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการ มีค่าเท่ากับ 0.101

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้อัจฉัยเสริมแรง (สมการปรับ 3) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการไม่แตกต่างจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ระดับความสัมพันธ์ลดลง (beta เท่ากับ 0.097 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.101) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้อัจฉัยเสริมแรง มีผลกระทบให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการลดลงไม่มาก เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้อัจฉัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 5) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร แต่สัดส่วนของคนพิการที่ไม่มีความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันที่ต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพิ่มขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 93) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าระดับความสัมพันธ์ดังกล่าวเพิ่มขึ้นจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.105 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.101) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้อัจฉัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากร มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่เพิ่มขึ้น และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้อัจฉัยเสริมแรง และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 6) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการก็ไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปรเช่นกัน จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์เท่ากับในสมการปรับ 3 (beta เท่ากับ 0.097) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้อัจฉัยเสริมแรง และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมมีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการลดลงในระดับที่เท่ากับผลของสมการปรับ 3 โดยที่ตัวแปรอิสระภายใต้อัจฉัยเสริมแรงทุกสมการมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการ ให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงในค่าที่เท่ากัน คือ 0.004

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระตัวอื่นๆทุกตัว (สมการปรับ 7) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการเกือบไม่เปลี่ยนแปลง (beta เท่ากับ 0.099 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.101) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวันของคนพิการให้เปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ลดลงเล็กน้อย

10 การใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ

ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการในระดับ 2 ตัวแปร ก่อนควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ (สมการไม่ปรับ) พบว่า คนพิการที่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐที่มากกว่าคนพิการที่ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือเล็กน้อย (ร้อยละ 82 เปรียบเทียบกับร้อยละ 81) ผลการศึกษาดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า คนพิการที่ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือน่าจะมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐมากกว่าคนพิการที่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งน่าจะเป็นเพราะกฎหมายกำหนดให้กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ เป็นหน้าที่ของภาครัฐในการช่วยเหลือคนพิการในการจัดหาอุปกรณ์ช่วยเหลือคนพิการ ทำให้คนพิการที่ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือไม่มีความกังวลในการจัดหาอุปกรณ์มาใช้ เมื่อเกิดความจำเป็นที่ต้องใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือจึงทำให้มีความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐที่ไม่แตกต่างกับคนพิการที่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ และระดับความสัมพันธ์ 2 ตัวแปร (eta) ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการ มีค่าเท่ากับ 0.005

เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 3) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร โดยคนพิการที่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือกลับมีสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ (ร้อยละ 81) น้อยกว่าคนพิการที่ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือคนพิการ (ร้อยละ 82) ทำให้เป็นตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์เพิ่มขึ้นมากจากสมการไม่ปรับ (beta เท่ากับ 0.013 เปรียบเทียบกับ eta เท่ากับ 0.005) แสดงว่า ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆ ภายใต้ปัจจัย

เสริมแรงมีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการลดลงเล็กน้อย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 5) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร และเหมือนกับในสมการปรับ 3 ที่สามารถยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ได้ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าระดับความสัมพันธ์ลดลงพอสมควรจากสมการปรับ 3 (β เท่ากับ 0.003 เปรียบเทียบกับ β เท่ากับ 0.013) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางประชากร มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการทำให้มีค่าความสัมพันธ์ลดลง และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ ภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 6) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ ในระดับ 2 ตัวแปร โดยสัดส่วนความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐของคนพิการเหมือนกับสมการปรับ 3 และ 5 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าระดับความสัมพันธ์แทบไม่เปลี่ยนแปลงไปจากสมการไม่ปรับ (β เท่ากับ 0.006 เปรียบเทียบกับ β เท่ากับ 0.005) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรง และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม เกือบไม่มีผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการเพิ่มขึ้น โดยที่ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรง จากสมการปรับ 3 มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการมากกว่าตัวแปรอิสระภายใต้อิทธิพลของปัจจัยในสมการปรับอื่นๆ

เมื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ ทุกตัว (สมการปรับ 7) พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการไม่แตกต่างไปจากความสัมพันธ์ในระดับ 2 ตัวแปร ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีระดับความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการที่เพิ่มขึ้นจากสมการไม่ปรับเล็กน้อย (β เท่ากับ 0.007 เปรียบเทียบกับ β เท่ากับ 0.005) แสดงว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง มีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐกับการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือของคนพิการเพิ่มขึ้นน้อยมาก

โดยสรุป ผลการวิเคราะห์การจำแนกพหุจากตารางที่ 6 พบว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร (สมการปรับ 1) ได้แก่ เพศ อายุ และสถานภาพสมรส สามารถอธิบายความแปรผันของความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐได้น้อยกว่าร้อยละ 1 คือ อธิบายได้เพียงร้อยละ 0.7 (R^2 เท่ากับ 0.007) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 2) ได้แก่ เขตที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษา และการทำงาน สามารถอธิบายความแปรผันของความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐได้ต่ำกว่าสมการชุดแรก คือ เพียงร้อยละ 0.6 (R^2 เท่ากับ 0.006) แม้ว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวจะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ก็ตาม ส่วนตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 3) ได้แก่ ลักษณะความพิการ ระยะเวลาพิการ ความลำบากในการประกอบกิจวัตรประจำวัน และการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ สามารถอธิบายความแปรผันของความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากสมการ 2 ชุดแรก คือ ร้อยละ 1.3 (R^2 เท่ากับ 0.013 ในสมการปรับ 3) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

และเมื่อผู้วิจัยได้พิจารณาเพิ่มเติมเพื่อทดสอบความสามารถของกลุ่มตัวแปรอิสระเป็นคู่ๆ ในการอธิบายความแปรผันของความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ พบว่า ตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม (สมการปรับ 4) สามารถอธิบายความแปรผันของความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับค่าที่ได้จากสมการของตัวแปรแต่ละชุดเดี่ยวๆ คือ ร้อยละ 1.6 (R^2 เท่ากับ 0.016) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนกลุ่มตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 5) สามารถอธิบายความแปรผันของความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 2.0 (R^2 เท่ากับ 0.020) โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนกลุ่มชุดตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 6) สามารถอธิบายความแปรผันของความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐได้ร้อยละ 1.9 (R^2 เท่ากับ 0.019) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อนำตัวแปรอิสระทุกชุดรวมกัน คือ ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง (สมการปรับ 7) พบว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันสามารถอธิบายความแปรผันของความต้องการของคนพิการด้านการบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐได้ร้อยละ 2.6 (R^2 เท่ากับ 0.026) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลของการวิเคราะห์ทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า แต่ละชุดตัวแปรอิสระไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง ต่างก็มีความสามารถในการอธิบายความแปรผันของความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์ของคนพิการได้ไม่มากนัก และปัจจัยทั้ง 3 ชุดนี้ก็มีความสามารถในการอธิบายที่แทบจะไม่แตกต่างกันเลย อย่างไรก็ตาม

พบว่า เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วชุดตัวแปรอิสระภายใต้ปัจจัยเสริมแรงจะสามารถอธิบายความแปรผันได้มากกว่าชุดตัวแปรอื่นๆ เพราะตัวแปรเหล่านี้มีผลกระทบหรือเกี่ยวข้องโดยตรงกับชีวิตประจำวันของคนพิการเหล่านี้ ผลที่พบนี้สะท้อนว่า อาจยังมีตัวแปรอื่นๆ ที่มีอิทธิพลที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างในความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์ของคนพิการมากกว่าชุดของตัวแปรที่นำเข้ามาวิเคราะห์ครั้งนี้ ซึ่งตัวแปรอื่นๆอาจรวมถึงสภาพแวดล้อม ความเจ็บป่วยต่อเนื่อง รวมทั้งความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในสิทธิของคนพิการเกี่ยวกับการฟื้นฟูสมรรถภาพ เป็นต้น และผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ได้สะท้อนให้เห็นว่า การวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลเชิงปริมาณอย่างเดียว อาจไม่เพียงพอในการอธิบายถึงความต้องการด้านบริการและการสงเคราะห์ของคนพิการที่แท้จริงได้ เพราะเป็นข้อมูลที่ให้ภาพเชิงกว้างๆ การวิจัยที่เกิดขึ้นในอนาคต สำหรับประเด็นนี้อาจต้องอาศัยข้อมูลเชิงลึกในลักษณะการวิจัยเชิงคุณภาพเข้ามาร่วมพิจารณาด้วย

ตารางที่ 6 อัตราร้อยละของความต้องการของคนพิการด้านบริการและการสงเคราะห์จากภาครัฐ จำแนกตามปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริมแรง โดยวิธีการวิเคราะห์การจำแนกหมู่

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ไม่								
		ตัวอย่าง	ไม่	1	2	3	4	5	6	7
อัตราร้อยละความต้องการ										
เฉลี่ย= 82	7,713									
ปัจจัยทางประชากร										
เพศ										
ชาย	3,710	81	81			81	81			81
หญิง	4,003	82	82			82	82			82
eta/beta		.014	.015			.002	.013			.003
ระดับนัยสำคัญ		*	*			x	*			*
อายุ										
15-29 ปี	416	34	83			86	84			
30-44 ปี	1,006	34	84			86	85			
45-59 ปี	1,601	33	83			84	83			
60-74 ปี	2,955	33	83			83	83			
75 ปีขึ้นไป	1,735	76	76			74	75			
eta/beta		.083	.083			.110	.090			
coefficient										-.002
ระดับนัยสำคัญ		*	*			*	*			*
สถานภาพสมรส										
โสด	1,014	85	83			83	82			80
ยังคงสมรสอยู่	4,158	81	81			81	81			82
หม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่	2,541	81	82			82	82			82
eta/beta		.031	.018			.013	.010			.013
ระดับนัยสำคัญ		*	*			*	*			*

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ไม่	ปรับ								
			ตัวอย่าง	ปรับ	1	2	3	4	5	6	7
ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม											
เขตที่อยู่อาศัย											
ในเขตเทศบาล	3,543	76		76		76		76		76	
นอกเขตเทศบาล	4,170	83		83		83		83		83	
eta/beta		.069		.064		.061		.062		.059	
ระดับนัยสำคัญ		*		*		*		*		*	
ระดับการศึกษา											
ไม่มีการศึกษา	1,981	82		82		83		82		83	
ประถมศึกษา	5,075	82		82		81		82		82	
มัธยมศึกษา และสูงกว่า	657	75		77		74		76		73	
eta/beta		.039		.030		.050		.035		.055	
ระดับนัยสำคัญ		*		*		*		*		*	
การทำงาน											
ไม่ทำงาน	4,959	82		82		83		81		82	
ทำงานทั่วไป	801	80		81		79		81		79	
ทำงานวิชาชีพ	1,953	82		81		79		82		80	
eta/beta		.014		.004		.043		.010		.031	
ระดับนัยสำคัญ		*		*		*		*		*	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	จำนวน ตัวอย่าง	ไม่ ปรับ	ปรับ						
			1	2	3	4	5	6	7
ปัจจัยเสริมแรง									
ลักษณะความพิการ									
พิการทางการมองเห็น	4,200	82			82		83	82	83
พิการทางการได้ยินหรือการ	1,321	77			78		79	78	79
สื่อความหมาย									
พิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว	2,192	83			82		80	82	80
eta/beta		.050			.038		.037	.039	.042
ระดับนัยสำคัญ		*			*		*	*	*
ระยะเวลาพิการ									
5 ปี หรือต่ำกว่า	3,173	81			82		82	82	
6-10 ปี	1,365	79			79		79	79	
11 ปีขึ้นไป	3,175	83			82		82	83	
eta/beta		.038			.032		.027	.032	
coefficient									.000
ระดับนัยสำคัญ		*			*		*	*	*
ความลำบากในการประกอบ									
กิจวัตรประจำวัน									
ไม่ลำบาก	6,754	80			80		80	80	80
ลำบาก	959	92			92		93	92	92
eta/beta		.101			.097		.105	.097	.099
ระดับนัยสำคัญ		*			*		*	*	*

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ไม่ ตัวอย่าง	ปรับ						
			1	2	3	4	5	6	7
การใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ									
ไม่ใช้	4,849	81			82		82	82	81
ใช้	2,864	82			81		81	81	82
eta/beta		.005			.013		.003	.006	.007
ระดับนัยสำคัญ		*			*		x	*	*
Multiple R ²			.007	.006	.013	.016	.020	.019	.026
ระดับนัยสำคัญ			*	*	*	*	*	*	*

* หมายถึง มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

x หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ